

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a sudcov JUDr. Emila Franciscyho a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci žalobcu **A., a.s.** so sídlom v Ž., IČO: X., zastúpeného JUDr. Z. M., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanému **Ing. R. G.**, bývajúcemu v T., **o zaplatenie 4 544,91 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 12 C 46/2004, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 8. februára 2011 sp. zn. 5 Co 340/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 30. júna 2008 č.k. 12 C 46/2004-157 v spojení s opravným uznesením z 25. júla 2008 č.k. 12 C 46/2004-163 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi do 3 dní 136 920 Sk s 8 % úrokom z omeškania od 23. januára 2005 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovaného tiež zaviazal nahradiť žalobcovi 55 380 Sk trov konania. Vychádzal z toho, že žalovaný napriek vedomosti o všeobecnom zákaze preplácať faktúry bez súhlasu predsedu predstavenstva žalobcu porušil povinnosť vyplývajúcu z tohto zákazu a svojej nadriadenej obchodnej riaditeľke žalobcu predložil na zaplatenie záverečnú faktúru vystavenú na sumu 136 920 Sk, ku ktorej pripojil fotokópiu súhlasu predsedu predstavenstva žalobcu udeleného k inej faktúre. Tým uviedol obchodnú

riaditeľku do omylu, v dôsledku ktorého bola táto faktúra preplatená. Uvedeným konaním žalovaného vznikla žalobcovi škoda, za ktorú žalovaný zodpovedá v zmysle § 179 ods. 1 Zákonníka práce. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bolo žalobe vyhovené, podal žalovaný odvolanie. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 24. júna 2009 sp. zn. 5 Co 184/2008 napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol. V odôvodnení uviedol, že v danej veci chýba už prvý predpoklad zodpovednosti žalovaného za škodu – škoda. Výsledkami dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa a doplneného v priebehu odvolacieho konania mal odvolací súd preukázané, že cestovná kancelária T., s.r.o. poskytla žalobcovi služby, ktorých cenu vyfakturovala dvomi zálohovými faktúrami a nakoniec vyúčtovacou faktúrou na 136 920 Sk [1 194 105 Sk (celková cena poskytnutých služieb) - 1 057 185 Sk (už uhradená cena služieb) = 136 920 Sk]. Uvedená suma pozostávala jednak z konzumného, ktoré žalovaný uhradil v hotovosti (poskytnutej mu žalobcom) za účastníkov zájazdu v Slovinsku zo zálohy 3 000 €, jednak z DPH vo výške 41 037 Sk, ktorú predtým cestovná kancelária žalobcovi v zálohových faktúrach neúčtovala. Žalobca 136 920 Sk cestovnej kancelárii zaplatil. Cestovná kancelária následne časť zaplatenej sumy vrátila žalovanému, ktorý ju potom s nepotrebovanou časťou zálohy, ktorú mal u seba, vrátil do pokladne žalobcu. Takto mu vrátil celú poskytnutú zálohu 3 000 €. Vzhľadom na to dospel odvolací súd k záveru, že skutkovými okolnosťami, z ktorých žalobca vyvodzoval opodstatnenosť návrhu na začatie konania, mu nemohla vzniknúť žiadna škoda. Prvú časť z fakturovanej sumy vrátil žalovaný žalobcovi v hotovosti do jeho pokladne, druhú časť tvorila DPH za služby, ktoré žalobcovi poskytla cestovná kancelária. Pokiaľ by účtovala DPH neoprávnene, išlo by z jej strany o bezdôvodné obohatenie a zaťažovala by ju povinnosť vydať toto obohatenie žalobcovi. Nešlo by však o škodu spôsobenú žalovaným. Odvolací súd nevylúčil možnosť, že žalovaný použil poskytnutú zálohu v rozpore s pokynmi žalobcu a porušením svojich pracovných povinností mu spôsobil škodu, išlo by však o škodu spôsobenú neoprávneným použitím poskytnutej zálohy, teda o škodu odlišnú od tej, ktorá bola tvrdená a skutkovo vymedzená v návrhu na začatie konania. Vzhľadom na to, že súd je viazaný návrhom žalobcu (§ 79 v spojení s § 153 ods. 2 O.s.p.), odvolací súd sa nezaoberal otázkou, či žalobcovi nevznikla škoda neoprávneným použitím zálohy poskytnutej žalovanému. So zreteľom na záver, že žalobcovi nevznikla ním tvrdená škoda, zmenil odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti tak, že žalobu zamietol; nezaoberal sa pri tom splnením ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti zamestnanca za škodu spôsobenú zamestnávateľovi.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a 2 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 21. októbra 2010 sp. zn. 3 Cdo 318/2009 zrušil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 24. júna 2009 sp. zn. 5 Co 184/2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že odvolací súd nemal dostatočný skutkový podklad pre právne posúdenie veci a rozhodol predčasne, nakoľko sa zameral len na skutočnosti tvrdené žalobcom v návrhu na začatie konania a vec neposúdil so zreteľom na všetky jeho skutkové tvrdenia, z ktorých v priebehu konania vyvodzoval zodpovednosť žalovaného za nemu spôsobenú škodu.

V ďalšom konaní Krajský súd v Trenčíne po doplnení dokazovania výsluchom účastníkov konania a spisom Okresného riaditeľstva PZ v Novom Meste nad Váhom č. ČVS-ORP-117/OEK-TN-2004 rozsudkom z 8. februára 2011 sp. zn. 5 Co 340/2010 rozsudok Okresného súdu Trenčín z 30. júna 2008 č.k. 12 C 46/2004-157 v spojení s opravným uznesením z 25. júla 2008 č.k. 12 C 46/2004-163 v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol; rozhodol tiež o trovách konania. V odôvodnení uviedol, že ani po doplnení dokazovania v odvolacom konaní nedošlo k zmene stanoviska odvolacieho súdu vysloveného v predchádzajúcom rozsudku, že v danej veci chýba už prvý predpoklad zodpovednosti žalovaného za škodu, a to vznik škody. Výsledkami vykonaného dokazovania mal odvolací súd preukázané, že suma 136 920 Sk zaplatená žalobcom cestovnej kancelárii T., s.r.o. na základe vyúčtovacej faktúry, pozostáva jednak zo sumy poistného, ktoré si cestovná kancelária účtovala vo väčšom rozsahu ako v pôvodnej faktúre, a to o 4 455 Sk, ďalej z navýšenia o 2 415 Sk (náklady navyše na želanie) a zo sumy 130 050 Sk nákladov na stravné a konzumné. Cestovná kancelária následne časť zaplatenej sumy vrátila žalovanému, ktorý ju potom s nepotrebovanou časťou zálohy vrátil do pokladne žalobcu. Takto mu vrátil celú poskytnutú zálohu 3 000 €. Pokiaľ si cestovná kancelária účtovala navyše služby, ktoré neboli objednané a ktoré neboli zároveň poskytnuté, mal za to, že nič nebránilo žalobcovi, aby túto čiastku cestovnej kancelárii nezaplatil, prípadne sa domáhal vrátenia poskytnutého plnenia z dôvodu, že bolo vyplatené neprávom; ak tak žalobca neurobil, nemôže svoju zodpovednosť prenášať na žalovaného ako svojho zamestnanca, ktorý v konečnom dôsledku nebol zodpovedný za finančné hospodárenie spoločnosti. Z pracovnej náplne žalovaného nevyplývala jeho zodpovednosť za finančné hospodárenie žalobcu,

prípadne za uhrádzanie faktúr; za vecné odsúhlasenie účtovných dokladov bola zodpovedná priama nadriadená žalovaného vo funkcii obchodnej riaditeľky, za formálnu stránku bol zodpovedný finančný riaditeľ a za evidenciu účtovných dokladov zodpovedal vedúci oddelenia informačnej sústavy. Pokiaľ sa títo zamestnanci dopustili pochybenia, vecná pasívna legitímácia žalovaného nie je daná, a to s prihliadnutím aj na tú skutočnosť, že žalovaný nemal uzatvorenú dohodu o hmotnej zodpovednosti. Za neopodstatnené považoval tvrdenia žalobcu, že žalovaný konal zavinené v rozpore s dobrými mravmi. Zavinenie žalovaného nebolo v konaní preukázané a nevyplýva ani z vyšetrovania polície v rámci konania vedeného pod. č. ČVS-ORP-117/OEK-TN-2004. Nebolo preukázané, že by žalovaný konal v rozpore s vnútornými predpismi žalobcu, nakoľko tieto neupravovali priamo zodpovednosť žalovaného za finančné zúčtovanie a jednotlivé faktúry. Žalobcom tvrdený zákaz preplácania faktúry pre cestovnú kanceláriu T., s.r.o., ktorý mal byť vydaný na porade vedenia konanej 23. júna 2003 aj v prítomnosti žalovaného, nebol jednoznačne preukázaný. Vydanie takéhoto zákazu nepotvrdili svedkyne M. a J., ktoré boli na porade prítomné. Podľa odvolacieho súdu žalobca neunesol dôkazné bremeno ani pokiaľ ide o preukázanie neoprávneného použitia poskytnutej zálohy. Písomný pokyn zo strany žalobcu, akým spôsobom má žalovaný použiť zálohu neexistoval a v tomto smere neexistovala žiadna vnútorná smernica žalobcu. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že účastníci zájazdu užíli rôzne služby ako rafting, tenis, reštauračné služby a že tieto boli užívané k ich spokojnosti a žalovaným uhrádzané počas zájazdu. Vzhľadom na všetky okolnosti danej veci sa preto odvolaciemu súdu javila vierohodnejšia výpoveď žalovaného, ktorý uviedol, že záloha mu bola poskytnutá práve na úhradu takýchto služieb v súlade s pokynmi vedenia a nie ako tvrdil žalobca na krytie „nepredvídaných výdavkov“. Keďže žalovaný poskytnutú zálohu v celom rozsahu vrátil a ani jedna z foriem zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle v tom čase platného Zákonníka práce nebola preukázaná, rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej vyhovujúcej časti zmenil a žalobu zamietol. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil § 224 ods. 1, 2 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca a žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 4 544,91 € s príslušenstvom, prípadne rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov ako i nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu, že nepreukázal

vznik škody ako aj skutočnosť, že škoda bola spôsobená žalobcovi v dôsledku úmyselného zavineného konania žalovaného. Trval na tom, že žalovaný konal v rozpore s vnútornými predpismi žalobcu a tým, že podpísal spornú faktúru, potvrdil, že žalobcovi boli poskytnuté služby, ktoré mu v skutočnosti poskytnuté neboli. Tým vedome a úmyselne spôsobil žalobcovi škodu. Žalovaný v zmysle funkčného zaradenia bol povinný overiť vecnú správnosť každej faktúry spadajúcej do jeho sféry pracovného pôsobenia určenej na úhradu. Žalovaný spornú faktúru podpísal napriek tomu, že cestovná kancelária T., s.r.o. neposkytla fakturované služby, ale na príkaz žalovaného prefakturovala presne neidentifikovateľné bloky z rôznych registračných pokladní, čím umožnil ich neoprávnené prefakturovať tretej spoločnosti ako plnenie ňou poskytnuté. Takéto konanie žalovaného smerovalo úmyselne k poškodeniu žalobcu a bolo v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný konal aj v rozpore s pokynom vedenia žalobcu, v zmysle ktorého bolo zakázané uhradiť záverečnú faktúru pre cestovnú kanceláriu.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

Z ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu

preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných vád. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolací súd nezistil, že by konanie bolo postihnuté niektorou z vyššie uvedených vád v zmysle § 237 O.s.p.

Žalobca v dovolaní namietal nesprávne hodnotenie dôkazov odvolacím súdom. V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Neprípustnosť takého dovolacieho dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané súdmi nižších stupňov (porovnaj aj R 42/1993). Ak aj súd (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, to ešte samo osebe nevedie k zmätočnosti rozhodnutia a nenapĺňa dovolací dôvod v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Inou vadou konania (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.), na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom

je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Žalobca v dovolaní tvrdil, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, keďže odvolací súd sa nevyporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli v konaní preukázané.

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia; zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudkov vyplývajú z § 157 ods. 2 O.s.p. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (pri inak správnom rozhodnutí) nemusí ale disponovať potrebnou ústavnoprávnou intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv (III. ÚS 228/06, I. ÚS 53/10, III. ÚS 99/08). V danom prípade odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednáwanej veci, obsah odvolania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Za tohto stavu nemožno za opodstatnenú považovať námietku žalobcu, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné.

Z obsahu dovolania žalobcu vyplýva, že ako dovolací dôvod uplatňuje aj ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak odvolací súd posúdil vec podľa normy, ktorá na daný

skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu síce určil správne, avšak nesprávne ju interpretoval alebo ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Úlohou dovolacieho súdu v prípade dovolania, odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je posúdiť, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny predpis a či ho aj správne interpretoval.

Predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu škody vo výške 4 544,91 €, ktorú mal žalovaný ako zamestnanec žalobcu spôsobiť žalobcovi zavineným porušením povinností vyplývajúcich z pracovného pomeru ako aj konaním v rozpore s dobrými mravmi tým, že overil vecnú správnosť faktúry pre cestovnú kanceláriu T., s.r.o., ktorou boli vyfakturované služby, ktoré neboli cestovnou kanceláriou priamo poskytnuté, ale ňou boli prefakturované plnenia poskytnuté inými spoločnosťami na základe žalovaným predložených blokov z registračných pokladní a túto napriek vedomosti zákazu jej preplatenia predložil na preplatenie.

So zreteľom na obsah žaloby, vyjadrenia žalobcu, obranu žalovaného, spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu a obsah dovolania, za ťažisko dovolacieho konania v prejednávanej veci treba považovať riešenie otázky, či boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu podľa § 179 Zákonníka práce.

Podľa § 179 Zákonníka práce zamestnanec zodpovedá zamestnávateľovi za škodu, ktorú mu spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Zamestnávateľ je povinný preukázať zamestnancovo zavinenie okrem prípadov uvedených v § 182 a 185 (ods. 1). Zamestnanec zodpovedá aj za škodu, ktorú spôsobil úmyselným konaním proti dobrým mravom (ods. 2).

Zo skutkových záverov súdov nižších stupňov, ktoré dovolací súd nemôže meniť, nakoľko v dovolacom konaní sa dokazovanie nevykonáva (§ 243a ods. 2 O.s.p.) vyplýva, že žalovaný vykonávajúci u žalobcu funkciu manažéra útvaru predaja a marketingu (od 1. apríla 2001 do 18. júla 2003) bol poverený organizáciou zájazdu pre vybraných obchodných partnerov žalobcu, ktorý sa uskutočnil v čase od 7. do 14. júna 2003 v Slovinsku. Zájazd bol objednaný u cestovnej kancelárie T., s.r.o. V súvislosti s týmto zájazdom žalovaný prevzal

z pokladne žalobcu zálohu v sume 3 000 €, ktorú v tejto výške do pokladne aj vrátil. Vyúčtovacou faktúrou č. 32038 vystavenou 19. júna 2003 cestovná kancelária po zohľadnení poskytnutej zálohy vyúčtovala žalobcovi doplatok zájazdu v sume 136 920 Sk, ktorý žalobca cestovnej kancelárii 17. júna 2003 uhradil. Súčasťou tejto sumy sú aj náklady na služby, ktoré neboli dojednané s cestovnou kanceláriou ako i dojednané služby navýšené počas zájazdu (konzumné); tieto služby boli účastníkmi zájazdu v skutočnosti aj užité.

Dovolací súd nezistil rozpor medzi obsahom spisu (ktorého súčasťou bol aj vyšetrovací spis Okresného riaditeľstva PZ v Trenčíne, odboru všeobecnej kriminality, 1. oddelenia vyšetrovania, pracoviska Nové Mesto nad Váhom č. ČVS-ORP-117/OEK-TN-2004) a rozhodnutím odvolacieho súdu, takže ním vyslovené závery mali oporu v spise a vo vykonanom dokazovaní. V odvolacom konaní neboli zistené žiadne také okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozsudku odvolacieho súdu. Aj dovolací súd zhodne s odvolacím súdom dospel k záveru, že predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu podľa § 179 Zákonníka práce a ani podľa iného ustanovenia Zákonníka práce (§ 182) neboli naplnené; záver odvolacieho súdu pri posudzovaní tejto otázky je v súlade s vykonaným dokazovaním.

Žalobca, ktorého v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno, nepreukázal, že žalovaný zavinenne porušil povinnosti pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním, ktoré by boli v príčinnej súvislosti s ním uplatňovanou škodou alebo že by úmyselne konal proti dobrým mravom. V konaní bolo preukázané, že žalovaný v zmysle svojej pracovnej náplne nezodpovedal za finančné hospodárenie žalobcu, odsúhlasovanie účtovných dokladov (faktúr) na zaplatenie. Za odsúhlasovanie účtovných dokladov jednoznačne zodpovedala obchodná riaditeľka, za formálnu stránku účtovných dokladov zodpovedal finančný riaditeľ a za ich evidenciu vedúca oddelenia informačnej sústavy; žalovaný niektorú z uvedených funkcií nevykonával. Žalovaný spornú faktúru opatril podpisom, čo ani nepopieral, a to len za účelom odsúhlasenia služieb, ktoré boli odobraté; tento jeho podpis však automaticky neznamená ako správne konštatuje aj odvolací súd aj jeho zodpovednosť za odsúhlasenie faktúry na zaplatenie s prípadnými ďalšími pracovnoprávnymi dôsledkami. V konaní nebolo ani preukázané, že by žalovaný konal proti dobrým mravom, keď mal podľa tvrdenia žalobcu odsúhlasiť odobratie fakturovaných služieb a predložiť faktúru na preplatenie napriek vedomosti zákazu žalovaného na preplatenie danej faktúry. Skutočnosť, že bol vydaný zákaz preplatenia faktúry na porade vedenia žalobcu 23. júna 2003, žalovaný popieral. Avšak

aj v prípade, že by žalovaný o takomto zákaze vedel, okolnosť, že faktúru postúpil na odsúhlasenie a zúčtovanie v zmysle u žalobcu platnej vnútornej smernice, je z hľadiska preplatenia takejto „zakázanej“ faktúry irelevantná, nakoľko v zmysle pracovnej náplne žalovaný za túto činnosť neniesol zodpovednosť a tým, že v konečnom dôsledku došlo k úhrade faktúry, žalovaný neporušil žiadnu povinnosť vyplývajúcu mu z pracovného pomeru. Navyše vydanie zákazu preplatenia danej faktúry bolo v konaní spochybnené nielen žalovaným ale i členmi vedenia žalobcu D. M., J. F. a E. J., ktorí zhodne vo svojich svedeckých výpovediach potvrdili, že o takomto zákaze, napriek tomu, že sa zúčastnili uvedenej porady, nemajú vedomosť.

Dovolací súd zhodne s odvolacím súdom je aj toho názoru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ani na preukázanie neoprávneného použitia poskytnutej zálohy 3 000 €. Z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že u žalobcu neexistovala vnútorná úprava týkajúca používania poskytnutých záloh a že žalovanému nebol vydaný písomný ani ústny pokyn, akým spôsobom má zálohu použiť. Ako vyplynulo z vyšetrovacieho spisu žalovaným pre účastníkov zájazdu zabezpečené služby navyiac (rafting, tenis a pod.) boli účastníkmi využité k ich spokojnosti a žalovaným počas zájazdu uhrádzané.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že žalobca neopodstatnene napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nespočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 7. júna 2012

JUDr. Daniela S u ě a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková